

ביע בקביעות בכל יום 24 עמודים גדולים ורחב בים, ידיעות ממש, כמו אצלנו פעם ב"יובל", ונדפס באותיות לאמיניות וג"כ בציורים אבל ב"כותרות" יותר קטנות אפילו מ"דבר" — ואוהב אני לפעמים ל"סתב" את ה"טיימס" הזה שהעורך יזכרע שלנו ולרפרף בו — כלומר, בעתון — כדי לראות אם יש להם שם בלונדון כל אותן הש-אלות העומדות ברומו של עולם, שדואג להן ישראל עם חכם ונבון, כגון: משפט הרב קוק בפורים או, להבדיל, משפט "שושני" וועדת הבקרת, והפלונתא על "כמוי" או "ביום" או "ביום בום" — ובכלל אם יש גם להם "עומות", "קצרות", "אץ קוצץ" וביחוד פיליטונים וכני בניהו של פיליטונים..

והנה בגליון האחרון של ה"טיימס" מיום 14 באי פגשתי מאמר חשוב בשם: **Travel British** כלומר: סעו באניות אנגליה, ועוד סדרה שלמה של כרוזים כאלה לעם הבריטי, כגון: **BUY BRITISH** ז"א: קנו מסחורות אנגליה, **DRINK BRITISH** והעיקר: ומשמעותו: לשותות אנגליה.

יינות וויסקי מאנגליה, ובשעת פריאתי הרהרתי בלבי: כלנו חכמים בכלכלה ובפקלקלה וכלנו יודעים ל"ה את התורה של "תוצרת הארץ", בכ"ל ואת נזכר עוד ללמד קצת גם מהם, הגויים הפסים והמנושמים האלה, שהם שרויים כל ימיהם בספורט וכמשחק ה"בי-צים" שנקרא: טניס, ובשאר הבלי עולם הזה.

ואם אין לנו עדיין אניות בלב ים כמו לאנגלים, ו"בולון" שלנו עורנו בתיתוליו והאדמירל פון-היים עם כל האסיפאז שלו מת"א כמעט שטבעו (חסוף בעמוד ז')

והעיקר — "כלי" קטן של חרסינה קשור לצדה אל האוכף לשתיית מים או לנמילת ידים... ומה עשה חמוס? יהודי ערבי וקטן זה הלכוש כערבי ומדבר בלשון הערבים, היה מחמר אחרי הפרד ואומר תהלים לאורך כל הדרך מצפת למירון. והפרד, נין ונכד לחמורו של ר' פנחס בי יאר, היה יבקי אף הוא בפרסי תהילות, ואחרי גמר כל פרק היה הפרד מפסיק בהליכתו, עומד ומחכה: תחנה א', תחנה ב' וג' וכו' תלאה עד ר' שמעון..

* * *

ומעשה ביהודי בוכרי, שספר לי פעם על נסיעתו הראשונה עם אביו ורדו על גבי הפרדים למירון, מלה במלה וב"לשון קודש" שלו ממש: "אני חמור, אבי חמור, דודי חמור", כלומר: שבי"א מהם רכב על חמור למירון.

"אבי חמור — מכה, מכה, מכה: ואנחנו כורעים ומשתחווים ומודים", (החמור רבץ תה-ריו)...

"דודי חמור — מכה, מכה, מכה: עושה ש"ום כמרומו", (החמור נסוג אחור כמו בתפלת ש"ע)...

"ואני חמור מצוין — לא מכה: האחשתר-נים בני הרסכי ים, (החמור רץ מהר, ככתוב במגילה)....

* * *

הארכתו קצת בעניני התנא הקדוש ממירון, וכדי שלא יהיו הדברים זנעים, אשתדל לפצר בש-אד הפרקים, אעפ"י שגם הם מענינא דיומא.

סברא היא, שחזן משלשת העתונים היומיים שלנו כארץ ישנו עוד אחד בלונדון, גם כן עתון, שקוראים לו "טיימס" בלע"ז, חמור

נושאים את הס"ת בידים ומובילים אותו לא כרכב ולא באוטומובילים הלילה, כדרך ה"דייטשען" יב"ש, אלא ברגלים מתלך כמה מילין עה מירון. וה"כלי זמר" גר' שמעון קלינסר ז"ל בראשם, היו מלוים את הקהל ב"מארשיבו" עליונים ושמתים כדרך שמובילים את החתן-כלה לרקוד-של מצוה, ופתאום קצת "מוראליש" (נגונים עצובים) כמו בשעה ש"מיישבוים" את הכלה לפני החופה, הכל כפי הצורך והתכנית של "בן ציסי" או של ה"גולינקין" מאז..

ובחצי הדרך למירון, יעל יד הכאר "ביד אל שיך", היתה התחנה הגדולה, היו מעמידים אהלים מיוסודה ומגדבתה של הרבנית מדובנא מלפני יובל שנים, כדי לנוח קצת מההליכה הקשה ולהחליף כח. ואשה צדקנית, אשת חיל ועסקנית גדולה, רחמא אליעזריענקיזים, נשמתה ערן, התנדבה לשם שמים ועמדה על רגליה כל היום. היתה מוזר לקת חנם אין כסף לכל ה"תיורים" מלפפונים בכושים עם כוס רוטב חמוץ מן החבית, ופרוסת לחם לעניים וגם כוס מים אדומים מהכאר הנוזלים בחמר האדום, והכל — לכבוד ר' שמעון זי"ע!...

* * *

וה"אוטומוביל" של מירון בימים ההם היה הולך על ארבע בצורת פרד נכוה ושתום העיו, וה"נהג" שלו, המחמר חמוס, היה חובש עליו אוסף ערבי רחב ומרובע ומשופע במדרון אל הזנב, מצולא קש דוסר מתחת וגבוה כמגדל עופל אשר בפרוץ..

ועל גפי מרומי הפרד, רכובה יהודיה זקנה נפישוק רגלים ובחליצת הסנדלים השטורים אצלה על האוכף, והפוזמקאות הלבנים, מעשי ידיה להתפאר, שחוט לבן וקצר מבצבץ ויוצא בקציהם,

ומי שלא ראה את העגלה הראשונה בק"ק צפת, לא ראה "תריאטר" מימיו. זכורני, שמיד לאחר שפתח גימל פשה את הדרך בין ר"פ לצפת, וחיים מרגליות קלודיסקי, פקיד הבארון כמושבות הגליל העליון בימים ההם, הופיע יכעם הרהרונה במרכבתו הרתומה לזוג פרדים, ו"כל צפת" מוקן ועד נטר, נשים וטף, ואפילו תינוקות שבקריסה באו כולם לראות את "פלאי ה'", עמדו וכן תמהו על "מעשה מרכבה". מששו בידיהם את האופנים מקרוב ואת זנבות הבהמות מרחוק כי לא האמינו למראה עי-ניהם והיו מקנאים בקלודיסקי שבא לעירם "בגעלא ובזמן קרוב".. היו זקנים בני 60—70, מילידי המקום, שלא יצאו את צפת כל ימי חייהם ואפילו יעד ראש פנה, וברכו על העגלה ההיא ברכת "שהחיינו"..

* * *

אבל מי שזכה במוני לראות את ההי"לולא "בימים ההם", לא ישכחנה לנצח, לנצח. כמות "ההילולא ה"א, לא היתה במי רון בשנים האחרונות, שנות ה"טוילים" באוטומו-בילים, ומי יודע אם תהיה עוד?

וכשאני יושב וחושב בזה, והנה עולים לפני במחזה: החכם יעקב חי עכו ז"ל, הקונסול הצר-פתי של אז, יהודי ספרדי נאה ונאה, "צעל זקן לבן ורחב, — מטפוסו של ר' יעקב מאיר, יכדל לחיים ארוכים, — כשהיה יוצא בל"ג בעומר מביתו עם ה"ספר" בלוית הקוואסים שלו על הסוסים, מזויינים במסלות ארוכים עם גולות כסף לראשי-דם, וחרבות כפופות על ירכיהם, ואחריהם נוהרים בל הקהל — מין "נבי מוסת" של יהודים! —

אמר עזמות

ברוך משנה עתים! — אל יבנה "האקא טשייניק" ! וי לעינים... וי, וי לאזנים!.. * * * ולא להגם אמר לי תרידכיז, זכר צדיק לברכה, עוד בימי המלחמה כשנודמנו יחד במירון: "עוד חמש עשרה שנה ומירון תהפך ל"סינמה".. ונתקיימה נבואתו בדיוק!

שערו בנפשכם: אילו נגול העפר מעל עיניו של הרב והיה רואה את נכדו של ר' רפאל דוין, זכותו יגן עלינו, באותה כנופיא, כשהוא נואם לפני פרבשטיין וכל כת דיליה כמו "בקונגרס" ממש, היה סוגר שוב את עיניו.

ומי יודע? — אם כבר לא נמצא ה"קלישה" של ר' שמעון וכנו במערכות העתונים המצויירים שלנו, ו"בל"נע" ו"השבו"ע" יעברו קרבנות, ובשבוע הבא יקראו הנערים מוכרי העתונים בפנת הרחררות בת"א ובירושלים: "מענין מאד! ר' שמעון יכר יוחאי בשני גרוש!"

ומי יודע — הלאי שאשקר! — אם לא נסע בן דב או אחר למירון לצלם את ההילולא ועוד מעט יהפך כל הדבר ל"פילם" בסינמה?

לא, לא, רבותי! תאמרו מה שתאמרו: נכתלקה השכינה ונסתם השפע. כל החן המיוחד וכל הטעם הנחמד, שהיינו רגילים למצוא במירון מאז ומעולם, נסתלק כאן ופג, וגו' ולא היה עוד. וחבל.. * * *

ר' שמעון בר יוחאי — ומילי דציונותא! "דבקה" במקום דבקות, ובמקום "אל יבנה הגליל